

Apocalipsa capitolul 12

Femeia care stă să nască și balaurul care stă înaintea femeii. Este interesant faptul că ambele imagini ne sunt prezentate ca două semne mari din ceruri. Deși acțiunea pare a avea loc pe pământ (Diavolul luptându-se împotriva nașterii lui Mesia și rămânerii în viață a lui Mesia *pe pământ*), totuși cele două imagini ne sunt prezentate ca semne mari care s-au arătat în ceruri. De ce? De ce vede Ioan aceste două imagini în ceruri? Femeia care stă să nască este Israelul istoric și în special rămășița credincioasă a lui Israel. Dar nu este acesta pe pământ? Dar prin Israel se naște Fiul lui Dumnezeu care este în ceruri. De aceea, să fie nașterea și întruparea lui Mesia strâns legată de ceruri? Femeia care naște pe Mesia pe pământ este văzută în ceruri căci din ceruri coboară prin ea pe pământ Acel Copil mult așteptat. Nu este întâmplător că Mesia este numit în Apocalipsa 12 COPILUL. Pasajul fundamental din Vechiul Testament în care Mesia e numit Copilul este cel din Isaia 7:1-9:7. Acest pasaj este construit în jurul imaginii fecioarei care naște un Copil. Acesta este numit atât Maher-Șalal-Haș-Baz cât și Emanuel. Copilul este UN SEMN din partea lui Dumnezeu către poporul Său necredincios. Copilul născut din fecioară pe vremea lui Ahaz devine o anticipare a nașterii lui Mesia din fecioară. La finalul secțiunii deja devine cert faptul că acel Copil-Semn este Mesia Însuși:

6. Căci **un Copil** ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

7. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci; iată ce va face râvna Domnului oștirilor.

(Isaia 9:6-7)

În Isaia vestirea nașterii copilului din fecioară este introdusă de provocarea pe care o face Isaia necredinciosului Ahaz: *Cere un SEMN de la Domnul; cere-l în locurile de jos, fie în locurile de sus.* (Isaia 9:11). Ahaz refuză din falsă smerenie semnul, și atunci Isaia continuă: *De aceea însuși Domnul vă va da un semn: Iată fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel. Dar înainte ca să știe Copilul să lepede răul și să aleagă binele.... țara va fi pustiită.* În lumina acestui pasaj nașterea lui Mesia din fecioară este un semn, este

un semn pentru un Israel necredincios. Dar este acest semn arătat în locurile pământești sau în cele cerești? La această întrebare răspunde Apocalipsa 12. Semnul este arătat mai întâi în ceruri și apoi pe pământ. Este deci un semn atât în locurile cerești cât și în cele pământești. Insistăm asupra acestui aspect căci tot capitolul 12 este construit prin alternanța celor două planuri: cer și pământ. Este un semn ceresc căci Fiul coboară din ceruri pe pământ. Este un semn ceresc pentru că întruparea Fiului este vizibilă pentru îngeri și demoni și este un semn și pentru lumile spirituale. Nașterea lui Mesia din iesle este prevesită de steaua din cer. Încă un argument că avem de a face de un semn celesto-terestru căci minunea întrupării înseamnă o îngemănare a cerului cu pământul, o coborâre a cerului pe pământ. Întruparea Fiului începe din ceruri prin coborârea Sa de pe scaunul de domnie și se finalizează pe pământ prin nașterea pruncului Isus. Dar și semnul cu balaurul se arată tot în ceruri. De ce? Răzvrătirea lui Lucifer a avut loc tot în ceruri și acolo a atras de partea lui o treime din stele (îngeri). Însăși imaginea astrelor ne arată că e vorba în primul rând de semne cerești. Femeia este învăluită în soare cu luna sub picioare și cu o cunună de 12 stele pe cap. Diavolul trage cu coada sa o treime din stelele cerului. Balaurul vrea să oprească nașterea și să mănânce Pruncul. Dar dacă nașterea are loc în ceruri, și el trebuie să fie în ceruri. Dar ambele semne cerești par a se finaliza pe pământ. Copilul se naște pe pământ, iar balaurul trage cu el a treia parte din stele pe pământ, și el însuși cu îngerii lui sfârșește prin a fi aruncat pe pământ. Ce contrast între Fiul și Balaur. Fiul coboară de bunăvoie din cer pe pământ și sfârșește prin a fi înălțat înapoi la cer la scaunul de domnie al Domnului. Balaurul vrea să se înalțe pe sine în ceruri cât mai mult până la scaunul de domnie al Domnului și sfârșește prin a fi aruncat pe pământ. El trage cu sine în căderea lui slujitorii răzvrățiți: o treime din stele. Copilul trage cu sine la scaunul de domnie pe cei credincioși, care fac parte din sămânța lui Avraam (prezentată ca o mulțime de stele în Genesa 15) și care în ziua aceea ne spune Daniel vor străluci ca stelele în veci de veci (Daniel 12).

Dar să nu uităm că în lumina lui Isaia 7-9 semnul celesto-terestru este un semn pentru necredinciosul Israel. Acest lucru a fost valabil nu doar pentru vremea lui Isaia, ci și pentru vremea nașterii lui Isus. Ne aducem aminte că Irod a murit și Iudeea a fost împărțită când Isus era un copil mic, înainte să știe încă a spune *Mamă* și *Tată*. Ne aducem aminte ce spune Simeon după nașterea Pruncului: *Iată,*

Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire. (Luca 2:34). Găsim toate temele din Apocalipsa 12:

- Copilul
- Semnul
- Cădere versus Înălțare

Dar în lumina cărții Daniel și balaurul care trage stelele pe pământ poate fi văzut tot ca un semn pentru Israel:

1. „În anul al treilea al domniei împăratului Belșațar, eu, Daniel, am avut o vedenie, afară de cea pe care o avusesem mai înainte.
2. Când am avut vedenia aceasta mi s-a părut că eram la capitala Susa, în ținutul Elam; și în timpul vedeniei mele mă aflam lângă râul Ulai.
3. Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că într-un râu stătea un berbec și avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a crescut cel din urmă.
4. Am văzut cum ***berbecul împungea cu coarnele spre apus***, spre miazănoapte și spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic.
5. Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că ***a venit un țap de la apus*** și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi.
6. A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui.
7. L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încrunțat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui.
8. ***Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare.*** În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor.
9. ***Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată.***
10. ***S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare.***
11. ***S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul***

Locașului său celui Sfânt.

12. **Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului** săvârșit împotriva jertfei necurmăte; cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.

13. Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia **despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustiirii**? Până când va fi călcat în picioare Sfântul Locaș și oștirea?”

14. Și el mi-a zis: „**Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat!**”

15. Pe când eu, Daniel, aveam vedenia aceasta și căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva care avea înfățișarea unui om.

16. Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gabriele, tâlcuiește-ți vedenia aceasta.”

17. El a venit atunci lângă locul unde eram; și la apropierea lui, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ. El mi-a zis: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește **vremea sfârșitului!**”

18. Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam.

19. Apoi mi-a zis: „Iată, îți arăt ce se va întâmpla **la vremea de apoi a mâniei**, căci vedenia aceasta privește **vremea sfârșitului**.”

20. Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt **împărații mezilor și perșilor**.

21. Țapul însă este **împărăția Greciei**, și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat.

22. Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt **sunt patru împărații** care se vor ridica **din neamul acesta**, dar care nu vor avea atâta putere.

23. **La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor**, se va ridica **un împărat fără rușine și viclean**.

24. El **va fi tare**, dar nu prin puterea lui însuși; el va face **pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților**.

25. Din pricina propășirii lui și izbândirii **vicleniilor** lui, **inima i se va îngâmfă, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor**, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești.

26. Iar vedenia cu serile și diminețile, de care a fost vorba, este adevărată. Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la **niște vremuri îndepărtate**.”

27. Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa.”

(Daniel cap.8)

Din pricina păcatului lui Israel se ridică acest corn mic și prin el Israel este pedepsit pentru necredințioșia lui. Oștirea cerului este poporul lui Dumnezeu și căpetenia acestei oștiri pare a fi însuși Marele Preot. Templul era locul în care Cerul a coborât pe pământ și deci Israel locuia în spațiul în care cerul se îngemănează cu pământul. El poate fi numit oștirea cerului, și oștenii lui pot fi asemănați cu stelele. De asemenea, deasupra lor sunt căpeteniile îngeruști care au putere mai mare sau mai mică în văzduh în funcție de credințioșia lui Israel. Stelele doborâte și călcate în picioare de cornul cel mic pot fi aceia din poporul lui Dumnezeu uciși (eventual și corupți) de acesta. Oricum imaginea stelelor doborâte pe pământ nu se referă exclusiv la îngerii decăzuți, ci se poate referi și la copiii din poporul lui Dumnezeu necredințioși și apoi pedepsiți. Deci ambele semne cerești din Apocalipsa 12 pot fi în special pentru Israel și să scoată în lumină starea de necredință a acestuia. În Daniel 8 după imaginea cu prăbușirea stelelor urmează perioada de apostazie de trei vremi și jumătate. Și în Apoc,12 după imaginea cu prăbușirea stelelor urmează tot acea perioadă de trei ani și jumătate de apostazie și intensificare a atacurilor șarpeului.

Faptul că Mesia-Copilul este răpit la cer este un alt semn al necredinței lui Israel. Căci dacă Israel era credincios Mesia rămânea pe pământ pentru a-și începe domnia cu un toiag de fier peste tot pământul. Chiar și ducerea femeii în pustie ne aduce aminte tot de necredința lui Israel. Căci după izbăvirea din Egipt prin Moise Israel nu a ajuns repede în țara promisă din pricina necredinței sale. El a rătăcit multă vreme prin pustie. E adevărat că Domnul le-a purtat de grijă în pustie dar nu din pricina credinței lor, ci din pricina îndurării Sale, a promisiunilor Sale și a Numelui Său pe care l-a legat în mod irevocabil de acest popor. Moise este și el Copilul pe care șarpele a vrut să-l omoare la naștere. Isus urmează tiparul vieții lui Moise: salvat la naștere, aduce izbăvirea de Paște, respins de Israel, așteaptă cu răbdare o nouă generație credincioasă. Dar dacă tot vorbim de necredinciosul Israel cum se explică imaginea femeii învăluită în astre? Israelul necredincios este mai

degrabă înfățișat de prooroci ca o prostituată. Ne vom întâlni în curând cu imaginea prostituatei care se află tot în pustie (vezi cap.17). În limbajul Vechiului Testament găsim o alternanță ciudată a imaginilor folosite în dreptul lui Israel: acesta este fie fecioara, soția proslăvită a lui Yahwe, fie prostituata care va fi judecată. Uneori aceste imagini alternează doar la câteva versete unele de altele. Cum se explică acest lucru? Israel este privit prin două lentile. Privit prin lentila rămășiței credincioase, prin lumina alegerii divine, a legământului, a promisiunii, a dimensiunii cerești (Ierusalimul cel de sus), a pocăineții finale, a statului din mia de ani și din eternitatea, el este Fecioara, Femeie învăluită de astre. Privit prin lentila necredincioșiei prezente, prin lentila liderilor corupți, el este prostituata ce va fi judecată. Fiecare evreu decide prin credința lui dacă va fi parte din Ierusalimul ceresc sau din prostituata sortită judecății. deși frați în același popor, unii vor fi luați pentru mântuire, alții vor rămâne pentru judecată.

1260 de zile. Ne aducem aminte de cele trei mari interpretări, pe care le-am dezbătut cu alte ocazii. Prima interpretare vede în cele 1260 de zile, perioada din secolul întâi care a urmat învierii lui Isus. A doua interpretare vede în cele 1260 de zile perioada dintre înălțarea lui Isus și revenirea Sa, iar a treia, perioada domniei lui anticrist de la finalul istoriei care precede revenirea Mielului. Toate cele trei interpretări sunt însă de acord că autorul folosește simbolistica cărții Daniel și că perioada se referă la una de apostazie, de apogeu al răului și de prigonire a celor credincioși. O abordare echilibrată lasă loc tuturor celor trei variante. În cele din urmă o profeție este relevantă contextului istoric imediat (sec.1 în cazul nostru), oricărei perioade istorice (perioada Bisericii), dar și vremurilor sfârșitului (domnia lui anticrist). Și într-adevăr găsim și în sec.1 și în perioada Bisericii și în perioada lui anticrist multe asemănări cu evenimentele din Apocalipsa 12. Căderea lui Satana din ceruri poate fi văzută ca un proces care a început la înălțarea lui Isus și care se va finaliza înainte de finalul istoriei. Am văzut din 1,2 Timotei că perioada de apostazie a început din sec.1 și va continua până la finalul istoriei. Dar acest lucru nu exclude faptul că la finalul istoric va avea loc un apogeu al apostaziei în timpul domniei lui anticrist.

În momentul de față ne interesează relevanța acestui pasaj pentru vremea sfârșitului. Am discutat cu alte ocazii că înșiruirea de evenimente în Apocalipsa, în profeții și implicit în Apoc.12 nu înseamnă o prezentare exactă și detaliată a unor

evenimente care se succed imediat unele după altele. De exemplu după nașterea Copilului urmează înălțarea sa la cer. Dar nu ni se spune nimic despre cruce. Iar între cele două evenimente trec 33 de ani! Deci dacă fuga femeii în pustie apare imediat după înălțare nu înseamnă că ea are loc a doua zi după înălțare și că între cele două evenimente nu au loc multe alte evenimente vitale pentru evoluția istoriei. La fel este și cu războiul din cer. Nu înseamnă neapărat că a început la înălțare, și că a durat o singură zi. Poate a început la o vreme după înălțare și poate că a durat două mii de ani. Sau poate că va începe după 2000 de ani de la înălțare și va dura câteva luni. Da, e ridicol faptul că încercăm să surprindem evenimentele din cer prin intermediul temporalității pământești. Dar fiind prizonieri ai timpului, nu putem vedea altfel lucrurile. Poate că în ceruri 2000 de ani sunt ca o zi. Oricum succesiunea de evenimente e importantă. Ea ne arată că războiul din ceruri este strâns legat de înălțarea Copilului. În v.11 ni se explică că biruința asupra șarpelui a fost prin sângele Copilului și prin mărturisirea Evangheliei Acesteia.

Însăși rămânerea femeii în pustie, pe pământ, ne arată necredințioșia acesteia. Femeia care naște pe Mesia este în cer. Dar după răpirea copilului femeia este în pericol pe pământ. Totuși în cer se întâmplă ceva după înălțarea Copilului. Apare un război. Războiul nu pare a fi inițat de îngerii întunericului, ci de îngerii luminii. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Cu alte ocazii am discutat despre prezența lui Satan în cer și rolul său de acuzator în ceruri. Într-adevăr Iov cap.1 și Zaharia cap.3, singurele pasaje veterotestamentare care ne vorbesc detaliat despre prezența lui Satan în cer ni-l prezintă ca Acuzator al poporului lui Dumnezeu, al celor credincioși. El nu părăște păcatele mărturisite dar neispășite încă de Hristos. Acest lucru este o invenție ingenioasă a unor teologi care trec dincolo de ce este scris. Nu se menționează, deci nu știm. Iată de ce ispășirea păcatului la cruce nu duce imediat la alungarea din cer a lui Satan. În Noul Testament prezența lui Satan în cer este asociată tot cu slujba de acuzator al celor din poporul lui Dumnezeu. Isus vorbește că Satana (ca un fulger din cer) a cerut ca ucenicii să fie cernuți ca grâul. Apoi și după înviere găsim duhurile răutății în locurile cerești (vezi Efeseni cap.6), și așa cum am discutat recent în 1 Timotei cap.3, pârâșul este încă activ în special împotriva episcopilor Bisericii lui Hristos. Acum în Apoc.12 prezența lui Satan în ceruri este descrisă tot în termeni

de PÂRÂȘ al celor credincioși. Și descrierea ne arată că el continuă pâra și după înviere. De data aceasta cei care sunt pârați sunt creștinii, cei care l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și care nu și-au iubit viața până la moarte. Cei care plasează aruncarea lui Satan ca un eveniment unic și rapid după învierea lui Isus au evidente probleme cu interpretarea v.11. Și când interpretează verstetul nu mai sunt atât de riguroși cu succesiunea de evenimente. Deja timpul devine flexibil, deja aceștia sunt de fapt credincioșii din Vechiul Testament care aveau să beneficieze de sângele Mielului etc. Verstetul mi se pare destul de clar. În limbajul Apocalipsei martirii sunt mai degrabă cei creștini și nu evreii veterotestamentari (vezi celelalte pasaje despre martiraj din cartea Apocalipsei 6:9-11, 14:12-13, 20:4 etc.).

În interpretarea de față vom considera aruncarea lui Satan pe pământ evenimentul declanșator al apostaziei finale. Vedem că are loc un război și că îngerii întunericului se împotrivesc inițial. Acest lucru ne arată din nou că rațiunea războiului nu este dată de un fapt obiectiv de netăgăduit (ispășirea făcută de Isus Hristos), ci de unul subiectiv, variabil, ce poate fi dezbătut (credințoșia poporului lui Dumnezeu). Acest fapt este solidar cu imaginile din Vechiul Testament. În Zaharia cap.1-2 (înainte de imaginea lui Satan care acuză pe Iosua și ține pe loc procesul restaurării Ierusalimului), apare Îngerul Domnului care pledează în favoarea Ierusalimului. Deci războiul dintre lumină și întuneric are loc în primul rând la nivelul argumentației, al pledoariilor. Și în Iov cap.1 este vorba tot de o dezbateră, de două discursuri pro și contra lui Iov. Poate că acest război al pledoariilor este urmat și de un război direct, de altă natură. Dar e cert că ceea ce este scris ne prezintă acest război în primul rând ca un război al pledoariei pro și contra celor credincioși de pe pământ. Și de aceea cei credincioși de pe pământ au un rol cheie în deznodământul războiului din cer. Iov susține victoria cerului de sus. Pocăința lui Iosua dă câștig de cauză Îngerului Domnului. Și în acest pasaj biruința îngerilor luminii este imediat asociată de biruința celor credincioși de pe pământ care nu și-au iubit viața până la moarte. Poate că biruința lui Mihail din ceruri este susținută de martirii creștini din două mii de ani de istorie. Poate acest șir de martiri redactează înaintea scaunului de domnie un discurs de apărare prin care Mihail va putea birui împotriva lui Satan. Și comentariul nostru nu este complet fără să facem referire din nou la cartea Daniel. În tot Vechiul Testament cartea

Daniel ne prezintă cel mai clar bătăliile spirituale care au loc în văzduh (vezi Daniel cap.10-12). Or în acel context Daniel participă la acest război. Credința și rugile sale dau putere Îngerilor Luminii să biruiască în văzduh asupra îngerilor întunericului:

Capitolul 10

1. În anul al treilea al lui Cyrus, împăratul Persiei, s-a descoperit un cuvânt lui Daniel, numit Belșațar. Cuvântul acesta, care este adevărat, vestește o mare nenorocire. ***El a fost cu luare aminte la cuvântul acesta și a priceput vedenia.***
2. „În vremea aceea, eu, Daniel, ***trei săptămâni am fost în jale.***
3. N-am mâncat deloc bucate alese, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns deloc, până s-au împlinit cele trei săptămâni.
4. În a douăzeci și patra zi a lunii întâi, eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel (Tigru).
5. Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz.
6. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc; dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită, și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi.
7. Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă!
8. Eu am rămas singur și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit și am pierdut orice vlagă.
9. Am auzit glasul cuvintelor lui; și pe când auzeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ.
10. Și iată că o mână m-a atins și m-a așezat tremurând pe genunchii și mâinile mele.
11. Apoi mi-a zis: „***Daniele, om preaiubit și scump, fii cu luare aminte la cuvintele pe care ți le voi spune acum și stai în picioare în locul unde ești; căci acum sunt trimis la tine!***” După ce mi-a vorbit astfel, am stat în picioare tremurând.
12. El mi-a zis: „***Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!***
13. **Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă iată**

că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărații Persiei.

14. Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple **poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.**

15. Pe când îmi spunea el aceste lucruri, eu mi-am plecat ochii în pământ și am tăcut.

16. Și iată că cineva care avea înfățișarea copiilor oamenilor s-a atins de buzele mele. Eu am deschis gura, am vorbit și am zis celui ce stătea înaintea mea: „Domnul meu, vedenia aceasta m-a umplut de groază și am pierdut orice putere!

17. Cum ar putea robul domnului meu să vorbească domnului meu? Acum puterile m-au părăsit și nu mai am nici suflare!”

18. Atunci cel ce avea înfățișarea unui om m-a atins din nou și m-a întărit.

19. Apoi mi-a zis: „**Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!**” Și pe când îmi vorbea el, am prins iar puteri și am zis: „Vorbește, domnul meu, căci m-ai întărit.”

20. El mi-a zis: „Știi pentru ce am venit la tine? **Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei; și când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei!**

21. **Dar vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de voievodul vostru Mihail.**

Capitolul 11

1. **În anul dintâi al lui Darius, medul, eram și eu la el, ca să-l ajut și să-l sprijin.**

2. Acum, îți voi face cunoscut adevărul: Iată că vor mai fi încă trei împărați **în Persia**. Cel de al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și când se va simți puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva **împărăției Greciei**.

Este un tabloul tulburător. Acest Fiul al Omului este cel mai probabil Fiul lui Dumnezeu, adesea numit în Vechiul Testament Îngerul Domnului. Cum să fie ținut pe loc Îngerul Domnului, Fiul lui Dumnezeu 21 de zile de Căpetenia Împărăției Persiei în drumul său din cer către Daniel? Doar era trimis de Dumnezeu. Avea porunca lui Dumnezeu de parte sa. Oare cum ar putea un Demon să țină pe loc pe Fiul lui Dumnezeu? Și de ce ar avea nevoie Îngerul Domnului de ajutor din partea lui Mihail, și de ce doar prin ajutorul lui Mihail a ieșit biruitor? Mesajul adus de Fiul lui Daniel avea rol mântuitor pentru Israel și implicit pentru neamuri. Dar cum putea un asemenea mesaj să ajungă la un Israel necredincios și la o umanitate decăzută? Probabil că acea Căpetenie a Persiei a ținut pe loc pe Fiul printr-un

discurs împotriva lui Israel și împotriva popoarelor din jurul lui Israel. Păcatele și necredința acestora blocau drumul unui mesaj de sus. În cele din urmă era un mesaj nedorit, nepoftit. Dacă oamenii nu doreau acest mesaj, pe ce bază legitimă putea el să intre pe acest pământ? Și aici intervine Daniel cu rugăciunile sale. Și aici intervine Mihail cu pledoaria sa. Căci Mihail e Căpetenia lui Israel și strânge credința celor din Israel în discursul său de apărare. Or Daniel era evreu. Era nevoie să se argumenteze în ceruri că cineva de pe pământ chiar dorește acest mesaj. Or Daniel prin perseverența sa a dat putere discursului lui Mihail care a susținut venirea Fiului pe pământ la Daniel! La fel înțelegem și ce s-a întâmplat în anul I al lui Dariu. Știm că în acel an Daniel mijlocea. De aceea Fiul spune: *Eram SI EU la el ca să-l ajut și să-l sprijinesc*. Dar cine mai era ca să-l ajute? Oare nu cumva tocmai Daniel? Și de ce nimeni nu-l ajută împotriva căpeteniilor Persiei și Greciei decât voievodul Mihail? Poate pentru că doar Mihail poate articula o pledoarie convingătoare în fața acestor experți ai acuzării? Sau poate pentru că Mihail este căpetenia lui Israel și doar în Israel erau oamenii de gen Iov în acel moment istoric? Toate detaliile acestui pasaj ne arată conlucrarea strânsă între credința oamenilor și biruința în văzduh a îngerilor luminii împotriva îngerilor întunericului. Și să reținem că esența acestui război este discursul, pledoaria pro sau contra oamenilor. Pentru că ne-am uitat la prea mult filme SF vedem războiul ceresc doar în termeni de rachete și lasere. Dar Scriptura ne spune că este în primul rând un război al logosului și al argumentării. Iată de ce e nevoie de jertfa de băutură a celor de pe pământ, iată de ce e nevoie de încercări a celor de tip Iov! Ele dau putere pledoariei îngerilor din văzduh. Dar unde mai apare îngerul Mihail? Mai apare la vremea finalului, în timpul și la finalul celor 3.5 vremi de apostazie:

37. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

38. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.

39. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată.

40. La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca.

41. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea. Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui.

42. Își va întinde mâna peste felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa.

43. Ci se va face stăpân pe vistierile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el.

44. Dar niște zvonuri venite de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți.

45. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.

Capitolul 12

1. **În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău;** căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. **Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.**

2. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.

3. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire **vor străluci ca stelele**, în veac și în veci de veci.

4. Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea **până la vremea sfârșitului**. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.”

Iată o nouă legătură între Apocalipsa 12 și secțiunea profetică din cartea Daniel. Îngerul Mihail apare în Daniel 12 în contextul vremii sfârșitului, în contextul apostaziei finale. În Apocalipsa 12 îngerul Mihail apare în același context. Încă un posibil argument că Apocalipsa 12 vizează în primul rând finalul istoriei. Daniel 12 ne explică faptul că îngerul Mihail este ocrotitorul poporului Israel. În vremea de la final va fi o mare strâmtorare pentru Israel dar Mihail se va scula și va veni în ajutorul lui Israel astfel încât poporul lui Daniel va fi în cele din urmă mântuit, și anume oricine va fi scris în carte. Deci Mihail este îngerul păzitor al lui Israel. După cum fiecare Biserică locală are un Înger, la fel se pare că și fiecare popor are un înger. Mihail este Îngerul lui Israel. Iată de ce este una din căpeteniile îngerești cele mai de seamă. Căci Israel ca popor are un rol și un impact mai important decât fiecare Biserică locală în parte. Și chiar Biserica Universală dintre neamuri nu este decât un popor altoit în măslin, doar o parte din rămășița

credincioasă a lui Israel. Iată deci cât de mare e slava lui Israel, și cât de mare este implicit slava îngerului Mihail. În toate contextele din cartea Daniel Îngerul Mihail este implicat în lupte date de dragul lui Israel. El luptă alături de Daniel în anul I al lui Darius pentru reînțoarcerea în țară a evreilor, în Daniel 10 luptă alături de Fiul Omului pentru ca mesajul lui Dumnezeu despre viitorul lui Israel să ajungă la Daniel, iar în Daniel 12 înțelegem că la vremea finală, în contextul marelui necaz de peste Iacov El va veni în ajutorul lui Israel. Și atunci ne întrebăm dacă nu cumva bătălia din cer din Apocalipsa 12 nu este cumva legată tot de Israel, căci îngerul Mihail este în prima linie a bătăliei. Daniel 12 ne arată că Îngerul Mihail nu-și schimbă funcția în perioada Bisericii. Astfel la vremea finalului, el rămâne tot ocrotitorul poporului evreu. De ce tocmai ocrotitorul poporului evreu se luptă în cer cu balaurul și de ce tocmai el are marea biruință care-l dă afară pe balaur din cer? Dacă el este îngerul păzitor al lui Israel înseamnă că puterea sa în văzduh este dată de credințioșia celor din Israel. Dacă Mihail câștigă un război în cer înseamnă că jos pe pământ se întâmplă ceva important în inima lui Israel. Este clar că puterea lui Mihail din văzduh este proporțională cu curăția unor vase de pe pământ. Dar trebuie să căutăm aceste vase în Israel sau în Biserică? Poate Mihail primi susținere și din partea Bisericilor dintre Neamuri? Acestea sunt altoite în măslin și sunt alotite în Israel de dragul lui Israel. Funcția Bisericii e strâns legată de recuperarea lui Israel. Din această perspectivă este posibil ca nu ceva pozitiv din inima lui Israel, ci ceva pozitiv din inima Bisericii să contribuie la biruința lui Mihail asupra șarpelui. Observăm că personajul central din Apoc.12 pare a fi Israel. Capitolul începe cu femeia care naște și se încheie tot cu femeia Israel. Biserica este introdusă de-abia la finalul capitolului și bătălia împotriva Bisericii este descrisă de-abia în capitolul 13.

Ne aducem aminte că Mihail mai apare în epistola lui Iuda:

9. Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!”

Probabil că diavolul dorea ca trupul lui Moise să rămână în Israel pentru a-l ispiti pe acesta să facă din el un idol și un loc de adulter spiritual. Arhanghelul Mihail dorea să ascundă trupul lui Moise pentru ca să ferească pe Israel de această ispită. Observăm că lupta cu Satan pentru trupul lui Moise are loc în primul rând tot la nivelul LOGOSULUI, al argumentării: *când se împotriva diavolului și se*

certa cu el... Dar în această luptă verbală cu cel rău, Mihail nu și-a permis să arunce împotriva diavolului vorbe de ocară. El doar a zis: *Domnul să te mustre!* Și cine a câștigat lupta? Îngerul Mihail, căci trupul lui Moise nu a fost găsit de Israel. Trebuie să fie foarte greu și foarte frustrant pentru Îngerii lui Dumnezeu să aibă pas la pas tot felul de conflicte și dispute cu cel rău. Și cât de mult și-ar dori ei să aibă mai multă putere pentru a lupta împotriva celui rău și pentru a câștiga noi biruințe. Și aici intervine rolul nostru. Credințioșii noștri, jertfele noastre de pe pământ, actele de credință, constanța noastră pe cale oferă multă putere îngerilor din văzduh. Revenim la Mihail. Oriunde apare el luptă de fapt pentru Israel. Astfel deducem că în Apocalipsa 12 luptă tot pentru Israel. Aruncarea diavolului din cer arată că vremea restaurării lui Israel este aproape. Va mai fi nevoie de o ultimă curățire. Aceasta va fi realizată tocmai prin atacul final al șarpelui de la vremea sfârșitului. Rămâne un mare mister ce anume de pe pământ oferă putere în ceruri îngerului Mihail pentru a reuși să-l arunce pe diavol din cer. Nu găsesc alte texte din Scriptură care să răspundă la aceste întrebări. Iar în Apocalipsa 12 singurul indiciu îl găsesc în Apoc.12:11, pasaj pe care-l putem lega de Apoc.6:11. Să propunem următorul scenariu: este un număr deplin al martirilor istoriei. Împreună ei formează un discurs de apărare în favoarea umanității și a poporului lui Dumnezeu. Și când acest număr deplin se va împlini Mihail va ține un discurs de apărare în favoarea poporului lui Dumnezeu. Și va menționa pe nume fiecare martir care și-a dat viața de dragul lui Dumnezeu, și de dragul poporului lui Dumnezeu. Și cu cât va menționa fiecare nume, cu atât discursul său va deveni mai puternic, mai persuasiv. Înșirarea păcatelor din partea celui rău va păli în lumina jertfei celor credincioși. Jertfa celor credincioși va cântări mai mult decât dualitățile din poporul lui Dumnezeu. Și în acel context, îngerii lui Mihail vor birui asupra îngerilor diavolului. Probabil că îngerii lui Mihail vor depune mărturie despre credința martirilor. Probabil că demonii din tabăra adversă vor aminti dualitățile din poporul lui Dumnezeu. Dar, cum spuneam, jertfa martirilor va avea câștig de cauză. Mihail va birui, și locul celui rău nu se va mai găsi în cer. Se pare că aruncarea sa pe pământ îi va lua dreptul de a mai pârî pe cei credincioși în ceruri. Chiar dacă pare că puterea lui pe pământ crește, totuși nu este așa. Da, activează cu mai multă forță și furie pe pământ, căci știe că are puțină vreme. Dar acționează doar în direcția planului divin spre împlinirea ultimului act necesar pentru desăvârșirea pocăinței lui Israel. Chiar dacă e conștient că acțiunea sa înseamnă

împlinirea profețiilor și poate duce la căința finală a lui Israel, el nu are de ales, căci are puțină vreme. Și mizează că presiunea de la final va duce nu la căința finală a lui Israel, ci la distrugerea finală a lui Israel. Dar cum spuneam, chiar dacă pământul simte mai mult furia sa, totuși cerurile sunt eliberate, ele răsuflă ușurate. Dar dacă celui rău îi scade puterea în ceruri, înseamnă că-i scade și puterea pe pământ. În 1 Timotei cap.3 am amintit ceva despre impactul pârrei celui rău asupra celor credincioși. Se pare că acea pâră are putere și pare a-i forța cumva mâna lui Dumnezeu de a acționa față de copiii Săi într-o manieră care nu-l caracterizează. Ne gândim la încercările pe care Domnul le-a trimis peste Iov. Le-ar mai fi trimis Domnul dacă nu acționa pârâșul? Acum știm că diavolul trage la carul de slavă al Domnului și că voia lui Dumnezeu nu este determinată de acțiunile diavolului. Totuși, mai multe texte ne arată că acțiunea pârâșului din ceruri are un impact real și accelerează atât încercările din viața celor credincioși cât și pedepsele pentru dualitățile din poporul lui Dumnezeu. Dar cum arată relația dintre Dumnezeu și Biserica Sa de pe pământ DUPĂ aruncarea celui rău din ceruri? Nu putem decât să răspundem: mai bine decât înainte, mai apropiată decât înainte. Odată cu aruncarea celui rău din ceruri, credem că puterea de manifestare a cerului pe pământ prin Biserică crește! Este ca și cum un dop gros este îndepărtat din canalul de comunicare dintre Biserică și Dumnezeu, e ca și cum un nor gros dintre Hristos și Biserica sa este alungat. Este ca și cum un element fundamental de bruiaj este eliminat de pe linia de comunicație dintre cer și pământ. Astfel Biserica primește o putere înzecită pe pământ după aruncarea celui rău din ceruri. Rugăciunile ei sunt ascultate mai prompt. Este ca și cum rugăciunea lui Daniel din Daniel cap.10 ar fi ascultată într-o secundă după aruncarea celui rău din ceruri. Promisiunea: *Orice veți cere în Numele Meu vi se va da!* se va împlini mai prompt, cu mai mult rapiditate și manifestare vizibilă pe pământ. Un prim pas pentru creșterea puterii celor credincioși pe pământ a fost trimiterea Duhului pe pământ. Coborârea Duhului a însemnat lărgirea spațiului spiritual în care Dumnezeu locuiește și lucrează în cei credincioși, a însemnat o îmbunătățire substanțială a comunicării dintre cer și pământ. Duhul descoperă celor credincioși lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu și apoi mijlocește pentru cei credincioși înaintea lui Dumnezeu. Dar următoarea etapă de îmbunătățire a comunicării dintre cer și pământ înseamnă aruncarea lui Satan din cer. Remarcăm faptul că ea va fi o surpriză pentru Balaur. Acesta nu se va aștepta, va fi luat prin surprindere. Faptul că este cuprins de o

mânie mare arată clar că puterea sa a scăzut. Deci să nu ne lăsăm înșelați de mânia sa cea mare. Într-adevăr vai de voi pământ și mare! Dar copiii lui Dumnezeu țin de locurile cerești. Acest vaiet nu se aplică celor credincioși. Ei sunt în Hristos, în locurile cerești. Și cerul tocmai a fost curățit de prezența celui rău. Acuzatorul nu mai are loc de acțiune în cer. Mânia celui rău de pe pământ contează prea puțin. E doar mai multă gălăgie. Dar conectarea lor la cer e mult mai mare. Aceasta este ceea ce contează. Da, atacul final, mânia finală a celui rău, va însemna o dezlănțuire a forțelor întunericului. Dar tabloul nu este complet. Cei credincioși într-adevăr vor avea parte de un atac mai puternic, de un apogeu al seducției satanice. Dar în același timp vor avea o relație mult mai apropiată cu Cerul. Presiunea din partea celui rău va crește cu 15%, dar ajutorul din partea cerului va crește cu 50%. Balanța dă cu plus pentru cei credincioși. Ei nu au de ce să se teamă de vremea finalului. Ei nu pot decât să aștepte cu curiozitate să afle ce va însemna puterea credinței și puterea Bisericii DUPĂ aruncarea celui rău din ceruri. Ei nu trebuie decât să se pregătească să facă mari isprăvi, să vadă mai clar, mai des, mai profund ce înseamnă împlinirea faimoasei promisiuni: *Cereți orice veți vrea în Numele Meu și vi se va da!* Oare ce vor simți cei credincioși în momentul aruncării celui rău de pe pământ? Oare cum își vor da seama că acest moment a avut loc? Poate vor simți ceva și în duhul lor. Dar e cert că atunci când vor vedea precipitarea evenimentelor istorice și ascensiunea lui anticrist, vor ști cu siguranță că cel rău nu mai este în ceruri. Lucrarea omului fărădelegii, o lucrare rea de altfel, va aduce pentru cei credincioși de fapt o veste bună: *Treziți-vă! Întăriți-vă și îmbărbătați-vă căci puterea voastră a crescut! Cerul este mai aproape, este gata să vă asculte mai mult decât oricând! Puterea cerului în voi a crescut nespus de mult! Folosiți-o cu curaj spre gloria Împăratului!* Oare ce fapte de vitejie vor face cei credincioși în acei 3,5 ani?

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ a început să urmărească femeia. Așa traduce Cornilsecu. Dar în greacă și în celelalte traduceri găsim următoarea variantă: *Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ a urmărit femeia...* Nu apare termenul de A ÎNCEPUT. În cele din urmă șarpele a început să urmărească femeia de la alegerea lui Avraam. Nu este un lucru nou făcut de șarpe. Când se vede aruncat pe pământ Șarpele doar încearcă să intensifice, să definitiveze ceea ce a încercat să facă toată istoria din momentul alegerii lui Avraam. E important să

observăm că prima reacția a sa violentă când se vede aruncat pe pământ este împotriva femeii-Israel și nu împotriva Bisericii. Biserica va fi ținta a doua a atacului atunci când nu i se va da voie să se atingă de Israel. El este cuprins de o mânie mare căci știe că are puțină vreme. Puțină vreme pentru ce? Pentru a acționa pe pământ spre distrugerea femeii și a Bisericii pentru a împiedica revenirea lui Isus Hristos. Dacă atunci când era în cer putea să urmărească aceste două obiective cu tact, cu planificări pe termen lung, acum paradigma e alta. Timpul devine o problemă. De aceea e disperat și va recurge la măsuri radicale, la o luptă totală. Va juca pe o singură carte: totul sau nimic, chiar cu riscul de a împlini voia lui Dumnezeu. Am discutat cu alte ocazii că din pricina acestei disperări el va umple cu rău cu mare repeziciune tot spațiul în care i se va da voie să lucreze. Dar deocamdată nu i se dă voie să se atingă de Israel. El are două încercări: mai întâi un atac direct asupra femeii, dar femeia zboară cu aripile vulturului în pustie departe de fața șarpelui; apoi un atac de la distanță printr-un râu de apă. În acest alt doilea atac pământul dă ajutor femeii. Pământul înhite râul ieșit din gura balaurului. Observăm mai întâi că ajutorul dat femeii vine atât din cer (aripile vulturului celui mare ca să zboare) cât și de pe pământ (pământul se scarifică într-un fel și înhite el răul vătămător). Căci nu este vorba de un râu dătător de viață, ci de un râu-potop, de un râu-otrăvitor eventual, care aduce distrugere și nimicire. Se pare că aceste două acțiuni se petrec într-o perioadă scurtă de timp exact la începutul perioadei de 3,5 ani. Ne întrebăm dacă fuga în pustie a femeii din 12:6 coincide cu zborul femeii în pustie din 12:14? Momentul pare a fi același, totuși una este a fugi alta este a zbura. Dacă este vorba de același moment putem spune că mai întâi femeia a început să fugă ca apoi să fie ajutată să zboare. Dacă nu este vorba de același moment îmi este greu să creez un scenariu cu două fugi ale femeii în pustie. Căci în ambele imagini pustia este un loc pregătit de Dumnezeu unde femeia va fi hrănită 3,5 ani. Și ambele imagini folosesc termenul de *pustie*, și nu de *un pustiu* sau *în alt pustiu*. Este un loc special pregătit de Dumnezeu, unde femeia să fie protejată de atacurile șarpelui, și unde să fie hrănită 3.5 ani. Se pare deci că de-abia la finalul celor 3,5 ani va începe necazul lui Iacov, prigoana anticristică împotriva lui Israel. Și aici survine un prim contrast față de cartea Daniel. În cartea Daniel în cei 3,5 ani și jumătate poporul sfinților era prigonit. Acum femeia este protejată. Cum să înțelegem acest contrast? În cap.13 vom descoperi că în cei 3,5

ani va fi prigonită Biserica. Dar Biserica poate fi privită ca rămășița credincioasă a lui Israel. De fapt așa este și introdusă Biserica în 12:17: **rămășița Seminței femeii.**

Ne întrebăm acum dacă cele două încercări ale șarpelui și protejarea miraculoasă a femeii se vor transpune în evenimente istorice concrete. Apocalipsa 12 e construit printr-un set de imagini-simboluri. Dar aceste imagini își găsesc adesea un corespondent istoric concret. De exemplu încercarea Șarpelui de a mânca Pruncul s-a materializat în istorie prin genocidul inițiat de Irod cel Mare. Femeia care zboară, pustia, și pământul care înghite râul de apă sunt imagini simboluri. Dar vor avea un corespondent istoric? Este foarte posibil. De exemplu pustia ar putea reprezenta o conjunctură de alianțe ale marilor puteri care să împiedice pe anticrist să se atingă de Israel. Primul atac s-ar putea concretiza prin încercarea dării unui decret antisemit (ca cel dat de Haman) iar al doilea printr-o catastrofă naturală de exemplu. Nu știm exact dar aceste exemple ne sunt de folos atunci când urmărim evoluția Israelului pe scena mondială. Ne așteptăm ca un alt semn al aruncării lui Satan pe pământ să fie tensiuni și pericole în jurul națiunii Israel. Dar atât cerul (bătăliile din văzduh) cât și pământul (evenimentele istorice) vor fi în favoarea femeii și pentru protecția ei. Dar aceste posibile tensiuni istorice în jurul Israelului ne vor putea ajuta să anticipăm începutul prigoanei din cap.13. Izbăvirea miraculoasă a femeii va coincide cu începutul prigoanei Bisericii.